

Arrest

nr. 213 091 van 28 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. RAHOU
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. RAHOU en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 15 januari 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 23 januari 2017.

1.2. Op 13 juli 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 juli 2018 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Arab en soennitisch moslim. U bent afkomstig van het dorp Saracha Alikhan, district Jalalabad, provincie Nangarhar. U zou daar gewoond hebben tot u 25 jaar oud was.

U verliet uw dorp nadat uw vader gedood werd in het kader van een eerwraak waarin uw familie betrokken was met een andere stam omwille van het feit dat uw oom langs vaderszijde een relatie gehad had met de dochter van een malik.

Na uw vertrek begon u te werken als bewaker bij de firma KBSS, het bedrijf waarvoor ook uw twee oudere broers tewerkgesteld waren, op een militaire basis in Ghazni. Uw moeder, zus en jongere broer werden ondergebracht bij uw tante langs vaderszijde in het dorp Sheer Gar, district Achin, provincie Nangarhar.

Na anderhalf jaar werken voor KBSS werd uw werk daar stopgezet, gezien het contract van KBSS met de basis toen afgelopen was. U wist niet goed wat u hierna moest aanvangen en contacteerde uw oudere broers om raad. Ze zeiden dat het best was dat jullie alle drie zouden terugkeren naar huis zodat jullie daar konden praten.

Jullie keerden voor één nacht terug naar jullie familie in Sheer Gar. De volgende dag ging u naar Jalalabad om daar inkopen te doen voor uw moeder. Uw twee oudere broers en uw jongere broer bleven toen thuis.

Toen u terug naar huis wilde keren, werd u opgebeld door uw moeder. Ze zei dat u niet meer mocht terugkeren naar huis. Die ochtend zouden namelijk personen met bedekte gezichten naar uw huis gekomen zijn en zij zouden uw twee oudere broers meegenomen hebben. Ze zeiden dat ze hen zouden terug sturen naar huis, maar uw moeder had nog niets van hen vernomen.

Nadat u dit nieuws ontving, bleef u enkele dagen bij een vriend in Jalalabad. Omdat jullie ook na enkele dagen niets vernamen over het lot van uw broers, verliet u op aanraden van uw moeder het land. Omwille van bovenstaande elementen verliet u Afghanistan ongeveer vier en een half jaar voor uw aankomst in België.

U was van plan om een periode in Turkije te blijven en terug te keren wanneer de situatie beter was. U verbleef drie jaar in Turkije, maar vernam ook in deze periode niets over uw broers. Tijdens uw verblijf in Turkije liep u een huidziekte op. Gezien u hiervoor geen behandeling kon krijgen in Turkije, besloot u naar Griekenland te gaan, waar u ongeveer een jaar verbleef. Omwille van de slechte levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp daar, besloot u ook Griekenland te verlaten en naar België te komen.

Op 15 januari 2017 kwam u aan in België. Op 23 januari 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: documenten in verband met uw werk, de enveloppe waarmee uw documenten u werden toegestuurd, een briefje over het verlies van uw gsm in België, en uw taskara.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo blijkt u geen eenduidige verklaringen te kunnen afleggen over de periode dat u tewerkgesteld was bij KBSS, waar u in die periode ook woonde (NPO, p. 7). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u dat negen maanden op de basis in Ghazni verbleef (Verklaring DVZ, vraag 10), terwijl u bij het CGVS verklaarde daar anderhalf jaar gewerkt te hebben (NPO, p. 7). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u bij DVZ zeker verklaarde daar meer dan een half jaar gewerkt te hebben (NPO, p. 7). Zelfs over basiselementen van uw identiteit, met name uw etnie kan u geen eensluidende verklaringen afleggen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u Arab te zijn van etnie (NPO, p. 10), wat verschilt van uw verklaringen bij de DVZ waar u stelde dat uw vader Tadzjiek zou geweest zijn en uw moeder Pashtun (Verklaring DVZ, vraag 6). Dat u zelfs over dergelijke elementen geen consistente verklaringen kan afleggen, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan worden gehecht. Los daarvan moet worden opgemerkt dat u ook ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de eerwraak waarin uw familie verwikkeld was, en over de verdwijning van uw broers.

Het CGVS kan geen geloof hechten aan uw verklaringen rond de eerwraak waarin uw familie verwikkeld zat. Deze eerwraak zou de oorzaak geweest zijn van de moord op uw vader (NPO, p. 4). Uw vader werd vermoord nadat hij naar de bazaar was geweest die in de stad lag (NPO, p. 21). Hij zou daar vaak naartoe gegaan zijn (NPO, p. 21). Gezien de familie die een vete had met uw familie duidelijk gezegd had dat ze wanneer ze iemand van uw familie tegenkwamen, ze deze persoon zouden doden (NPO, p. 4), werd u gevraagd of uw vader geen onnodige risico's nam door naar de bazaar te gaan. Hierop stelde u dat uw vader geen angsten had (NPO, p. 21), wat niet aannemelijk is in het licht van uw bewering dat hij elk moment dat hij zich op straat begaf vermoord kon worden. Gevraagd of hij voorzorgsmaatregelen nam om zichzelf te beschermen, stelde u dat hij normaal gewapend was, maar dat hij op dat moment zijn wapen niet moet bij gehad hebben (NPO, p. 21). Indien uw vader steeds gewapend was, is het wel erg frappant dat hij op momenten dat hij extra risico zou lopen, zoals wanneer hij naar die bazaar ging, juist geen wapen zou bij hebben. Bovenstaande elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Omwille van het conflict zou er eerst een jirga (raad) opgericht zijn om tussen de twee betrokken families om te bemiddelen (NPO, p. 4). Hierin werd besloten dat de vrouw met wie uw oom een relatie had gedood moest worden door haar familie en uw familie op hun beurt uw oom moest doden (NPO, p. 4). De vrouw werd gedood na de jirga, maar uw oom ontvluchtte de regio voor hij gedood kon worden (NPO, p. 4). Hierop stelde de familie van de vrouw dat ze een familielid van uw oom zouden doden in zijn plaats (NPO, p. 4). Pas jaren later zou uw vader echter door hen gedood zijn (NPO, p. 4). Gevraagd om welke reden het jaren duurde voor zij iemand van uw familie doodden, stelde u dat ze hier toen pas de kans moeten tot gekregen hebben (NPO, p. 22). Indien zij er echter zodanig op gebrand waren iemand van uw familie te doden, is het weinig aannemelijk dat ze hier pas jaren later voor de eerste keer de kans toe gekregen zouden hebben, zeker gezien u zelf verklaarde dat uw vader geen angst had om buiten te komen en bijvoorbeeld regelmatig naar de bazaar zou gegaan zijn (NPO, p. 21-22). U slaagt er niet in deze onwaarschijnlijkheid uit te klaren (NPO, p. 22). U stelt verder nog dat ze dit misschien juist op dit moment deden omdat uw vader toen geen wapen bij had (NPO, p. 22), maar kan op geen enkele manier uitklaren hoe zij zouden kunnen geweten dat hij die dag niet gewapend was en op andere momenten wel (NPO, p. 22). Ook op deze manier wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen teniet gedaan.

Op de jirga werd verder gesteld dat nadat de familie van de vrouw iemand van uw familie zou gedood hebben uit wraak op uw oom, het opnieuw aan jullie zou zijn om een persoon van de familie van de vrouw te doden (NPO, p. 4). Na de dood van uw vader, zouden jullie dus aan zet geweest zijn, en zou het probleem voor jullie familieleden voorbij moeten geweest zijn. In dit opzicht is het niet aannemelijk dat u, jaren na de dood van uw vader, nog een vrees zou moeten hebben voor deze familie. Hierop verklaart u dat uw oom hun doel was en dat ze niet zouden stoppen familieleden van hem te doden tot ze hem gevonden hadden (NPO, p. 10). Hiermee gaat u echter in tegen uw vorige verklaringen over wat er toen besloten was op de jirga (zie boven). Opnieuw wordt zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling gezet.

Ten tweede, kunnen ook uw verklaringen rond de verdwijning van uw broers niet aannemelijk geacht worden.

U verklaarde dat het erg gevaarlijk was om uw familie te bezoeken in Sheer Gar, waardoor u in een periode van anderhalf jaar maar twee keer bij hen langs geweest was (NPO, p. 5). Voor uw familie die daar verbleef, zou het daar wel veilig zijn volgens uw verklaringen (NPO, p. 5). Op het moment van het incident met uw broers, was u echter boodschappen gaan doen in Jalalabad (NPO, p. 23-24). Indien het echter zo gevaarlijk voor u zou zijn in deze regio en u daardoor amper naar daar kon gaan, is het niet aannemelijk dat u wanneer u daar bent dan wel nog extra risico zou nemen door naar Jalalabad te gaan. Gevraagd wat u in Jalalabad moest gaan kopen, noemt u verschillende basis ingrediënten op die u volgens uw eigen verklaringen ook veel dichterbij had kunnen kopen (NPO, p. 24). Volgens uw eigen verklaringen zou zich niet vrij kunnen bewegen in de regio van Sheer Gar, waardoor u hiervoor helemaal naar Jalalabad moest gaan (NPO, p. 24). Dan nog, blijft de verplaatsing naar Jalalabad een extra risicovolle onderneming indien het daar zo gevaarlijk zou zijn voor u. Uw jongere broer zou normaal de boodschappen gedaan hebben voor uw gezin (NPO, p. 24). Gevraagd om welke reden hij dit dan ook deze keer niet kon doen, stelt u dat jullie de ingrediënten thuis eigenlijk al hadden, maar dat u gewoon wilde zorgen dat ze wat voorraad in huis hadden (NPO, p. 24). Hiermee geeft u geen antwoord op de vraag waarom uw broer deze zaken dan niet kon gaan kopen in het dorp, en maakt u uw verklaringen rond uw bezoek aan de bazaar van Jalalabad nog onwaarschijnlijker. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondergraven.

U legde voorts tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip waarop uw broers verdwenen zouden zijn. Zo stelde u bij de DVZ dat zij 23 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan verdwenen (Vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl u op het CGVS verklaarde dat dit drie dagen voor uw vertrek uit Afghanistan gebeurde (NPO, p. 23). Hierop gewezen, stelde u dit nooit anders verklaard te hebben (NPO, p. 23). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen, is echter geen valabele verschoningsgrond voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen wederom op de proef gesteld.

Daarnaast verklaarde u bij de DVZ dat de personen die uw broers toen meenamen een paar dagen ervoor ook al langs waren geweest bij uw moeder (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer u op het CGVS echter gevraagd werd of de dag dat ze uw broers meenamen de eerste keer was dat deze personen waren langs gekomen, stelde u van wel (NPO, p. 25). Gewezen op het feit dat u ook dit anders verklaarde bij het de DVZ, ontkende u enkel dit ooit anders gezegd te hebben, waardoor u tegenstrijdigheid wederom niet kon uitklaren (NPO, p. 25). Nogmaals tast u zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Ook uw verklaringen over de reden waarom ze toen uw broers meenamen, kunnen niet overtuigen. Zo verbindt u dit ten eerste aan uw job bij KBSS (NPO, p. 20), maar kan u niet uitklaren om welke reden u hiervan uit gaat (NPO, p. 20). Gevraagd of dit ook nog om een andere reden zou kunnen gebeurd zijn, stelt u omwille van de jobs van uw broers, gezien zij bij de overheid werkten en dus een veel hogere functie zouden hebben dan u (NPO, p. 20). Indien dit het geval is, is het niet duidelijk om welke reden u dan ook gevisieerd zou worden in Afghanistan. U verklaart namelijk zelf dat u geen vrees heeft gevisieerd te worden in Afghanistan, louter omwille van de functies die uw broers daar bekleed hebben (NPO, p. 22). Bovendien kan u geen overtuigende verklaringen afleggen over hoe de taliban dan kon weten welke jobs uw broers hadden. Uw moeder zou immers steeds verborgen hebben in haar woonplaats dat ze nog drie zonen had, zodat er geen vragen gesteld konden worden over waar zij waren of wat zij deden (NPO, p. 19), en ook uw broers zelf zouden hun identiteit verborgen hebben voor de buitenwereld (NPO, p. 23). Ook over hoe de personen die uw broers toen meenamen, konden weten dat zij toen juist naar huis gekomen waren, blijkt u geen idee te hebben (NPO, p. 25-26). Ook deze elementen stralen negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook het feit dat u tewerkgesteld was bij KBSS kan geen reden vormen voor de toekenning van internationale bescherming in uw hoofde. U verklaart hierover namelijk zelf dat u louter omwille van deze job geen vrees heeft gevisieerd te worden in Afghanistan (NPO, p. 20), en de problemen die u inroept zijn niet geloofwaardig.

Door al deze niet-uitgeklearde tegenstrijdigheden en twijfelachtige verklaringen kan het CGVS niet anders dan besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. Deze elementen vormen dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De **documenten** die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw taskara kan enkel uw verklaringen over uw identiteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De documenten over uw werk kunnen enkel uw verklaringen over uw job ondersteunen, die hier ook niet in twijfel getrokken wordt. De enveloppe waarin uw documenten u verstuurd werd, kan enkel iets zeggen over de plaats van waaruit deze documenten verzonden werden, en kan daarom ook niets veranderen aan de beoordeling van het CGVS. Het briefje over het verlies van uw gsm in België zegt op zijn beurt niets over uw vluchtmotieven of situatie in Afghanistan en kan daarom ook niets wijzigen aan de analyse van het CGVS.

Ook de opmerkingen van uw advocaat op de notities van het persoonlijk onderhoud (zie administratief dossier, blauwe map, document 4), kunnen niets veranderen aan de beoordeling van het CGVS. Zij beperken zich namelijk tot opmerkingen over voornamelijk de schrijfwijze van bepaalde plaatsen en aanpassingen van verklaringen van de verzoeker, die geen onderdeel uitmaken van bovenstaande argumentatie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit het district Jalalabad, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U verklaart wel dat uw moeder en zus zich op dit moment niet meer in Jalalabad bevinden. Het CGVS is evenwel van oordeel dat de redelijkheid van een terugkeer naar uw regio van oorsprong niet in de weg staat. Immers, uit uw verklaringen blijft dat u tot uw 25 jaar in Jalalabad gewoond heeft, daar tot de tweede graad naar school geweest bent en daar ook gewerkt zou hebben als lasser (NPO, p. 4, 14, 15, 16). Hieruit kan afgeleid wordt dat u zeker vertrouwd bent met de regio en daar ook verschillende connecties moet opgebouwd hebben. Dat u daar een netwerk hebt, wordt verder aangetoond door het feit dat u daar vrienden hebt bij wie u de laatste dagen voor uw vertrek in Afghanistan verbleven hebt en ook de vader en broer van uw verloofde die tevens uw nicht was daar verblijven (NPO, p. 7, 8, 13). Bij de DVZ verklaarde u ook nog bij een tante in Jalalabad verbleven te hebben (Verklaring DVZ, vraag 10). Dit doet vermoeden dat uw netwerk daar nog groter is dan u aangeeft. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ontkent u echter ook een tante in Jalalabad te hebben (NPO, p. 6). U stelde daar wel vrienden te hebben en dat uw verklaring bij de DVZ mis begrepen moet zijn door de tolk (NPO, p. 6). Gezien ook daar de tolk letterlijk moet vertalen, en uw verklaringen letterlijk dienen neergeschreven te worden, kan u ook hiermee deze tegenstrijdigheid niet uitklaren. Dat u hierover geen eensluidende verklaringen aflegt, doet bovendien vermoeden dat u uw netwerk in Jalalabad tracht te verbergen. De vader van uw verloofde zou bovendien een respectabele functie bekleed hebben als financieel manager van het directoraat van energie (NPO, p. 13). Bovendien zouden zowel de vrienden bij wie u daar terecht kon en u zelf volgens uw verklaringen over een goede financiële situatie beschikken (NPO, p. 9, 5). Gezien u daar in het verleden reeds werk vond (zie boven), kan aangenomen worden dat u dit ook in de toekomst zou kunnen vinden in Jalalabad, wat u bovendien ook zelf zo verklaart, indien uw familie niet verzeeld zou zijn in een vete met een andere familie (NPO, p. 9). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een district als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Wat betreft uw bewering dat u niet kan terugkeren naar Jalalabad omdat u uw moeder en uw zus niet alleen kon laten (NPO, p. 9), merkt het CGVS op dat u niet concretiseert wat u hier juist mee bedoelt. U stelt enkel dat u daar niet zou kunnen leven als uw familie daar niet leeft, maar geeft geen concrete redenen op waarom u daar zonder uw familie zou moeten leven. Uw zus en moeder verblijven bovendien al een hele tijd zonder problemen bij uw tante in Sheer Gar (NPO, p. 5- 6), waardoor u ook hiermee niet kan uitklaren om welke reden zij dan problemen zouden hebben als u in Jalalabad zou wonen. Ook omwille van de vijandschap waarin uw familie betrokken is, zou u niet naar Jalalabad kunnen (NPO, p. 9). Gezien, zoals hierboven vermeld, deze vijandschap niet aannemelijk geacht wordt door het CGVS, en zeker de actualiteit van uw vrees daarrond in twijfel getrokken wordt, is dit ook geen afdoende reden om u niet in Jalalabad te kunnen vestigen. U verklaart bovendien zelf dat u wel in Jalalabad zou kunnen verblijven, mocht die vijandschap er niet zijn (NPO, p. 9). Daarnaast stelt u nog dat u uw familie in Jalalabad niet zou kunnen vertrouwen, maar kan u geenszins concretiseren om welke reden u hiervan uitgaat (NPO, p. 14).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de materiële motiveringsplicht zoals onder meer bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5 en 49/3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: een bewijs van tewerkstelling van verzoeker bij KBSS (stuk 3), het rapport *"Afghanistan Human Rights and Protection of Civilians in Armed Conflict Special Report on Kunduz Province"* van UNAMA van december 2015 (stuk 4), het rapport *"Afghanistan. Protection of civilians in armed conflict"* van UNAMA van 2017 (stuk 5), een uittreksel uit het rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan"* van april 2016 (stuk 6), het artikel *"Afghanistan conflict: Civilian deaths hit record high, says UN"* van BBC van 15 juli 2018 (stuk 7), het artikel *"Afghanistan blast: Sikhs among 19 dead in Jalalabad suicide attack"* van BBC van 1 juli 2018 (stuk 8) en foto's van verzoekers vader en oudere broers (stuk 9).

Op 2 oktober 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: het rapport *"EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update"* van mei 2018 (p. 1-24 en 111-118) en het rapport *"EASO Country Guidance note: Afghanistan"* van juni 2018 (p. 71-77 en 87) (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker bijkomende stukken neer: verschillende foto's en foto's van de taskara's van zijn broer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omwille van de eerwraak waarin zijn familie verwickeld zit. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn periode van tewerkstelling als bewaker bij KBBS, alsook over zijn etnie hetgeen reeds zijn algemene geloofwaardigheid aantast; (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen rond de eerwraak waarin zijn familie verwickeld zat nu (1) het niet aannemelijk is dat verzoekers vader onnodige risico's nam door naar de bazaar te gaan zonder voorzorgsmaatregelen, (2) het evenmin geloofwaardig is dat de familie van de vrouw met wie verzoekers oom een relatie had pas jaren na het doden van de vrouw de kans zou hebben gekregen om een lid van de familie van verzoekers oom te doden (met name verzoekers vader)

en (3) het volgens verzoekers verklaringen aangaande het besluit van de jirga opnieuw aan de familie van verzoeker zou zijn om een zet te doen zodat het niet aannemelijk is dat verzoeker nog een vrees zou moeten hebben voor de familie van de vrouw; (iii) evenmin geloof gehecht kan worden aan verzoekers verklaringen rond de verdwijning van zijn broers vermits (1) verzoekers verklaringen over de extra risicovolle onderneming waarbij hij naar Jalalabad ging om boodschappen te doen, niet kan overtuigen, (2) verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip waarop zijn broers verdwenen zouden zijn, (3) verzoekers opeenvolgende verklaringen over het feit of de ontvoerders al dan niet eerder bij zijn moeder zouden zijn langs geweest ook incoherent zijn, (4) de reden waarom zijn broers werden meegenomen evenmin kunnen overtuigen; (iv) verzoekers tewerkstelling bij KBSS geen reden vormt voor de toekenning van internationale bescherming nu hij zelf verklaart dat hij louter omwille van deze job geen vrees heeft geïseerd te worden in Afghanistan en zijn voorgehouden problemen niet geloofwaardig zijn; (v) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (vi) ook de opmerkingen van verzoekers advocaat op de notities van het persoonlijk onderhoud niets kunnen veranderen aan de beoordeling.

2.3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, het uiteenzetten van een theoretisch betoog, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat zijn woonplaats tweemaal werd doorzocht door onbekenden, wiens gezichten bedekt waren en die dus onherkenbaar waren, hij hiertoe verwijst naar het rapport "*Afghanistan Human Rights and Protection of Civilians in Armed Conflict Special Report on Kunduz Province*" van UNAMA van december 2015 (stuk 4) en hij voorts voorhoudt de onbekenden nooit te hebben ontmoet zodat hij hun identiteit onmogelijk kon nagaan, dient erop gewezen dat verzoeker zijn verklaringen opnieuw bijstelt ten opzichte van deze zoals hij ze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal. Immers, daar liet hij optekenen dat de ontvoerders van zijn broer niet tweemaal, maar slechts eenmaal zouden zijn langsgesproken bij de woning (administratief dossier, stuk 6, p. 25). Geconfronteerd met het feit dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans liet optekenen dat de personen die zijn broers meenamen enkele dagen voor de ontvoering reeds bij zijn moeder waren langsgesproken (administratief dossier, stuk 19, vraag 3.5.), ontkent hij dit ten stelligste gedurende zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 6, p. 25).

Dat verzoeker in het verzoekschrift zijn verklaringen opnieuw bijstelt als zouden de ontvoerders toch twee keer zijn langsgesproken, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Bovendien wordt verzoeker nergens in de bestreden beslissing verweten dat hij de identiteit van de ontvoerders van zijn broers niet zou kennen, doch wel dat hij ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de ontvoering van zijn broers die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen.

Verzoeker voert voorts aan dat zijn verklaringen over de ontvoering van zijn oudere broers door de commissaris-generaal klaarblijkelijk niet volledig ongeloofwaardig werden beschouwd aangezien er sprake is van *“het op de proef stellen van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen”*. De Raad merkt evenwel op dat uit de voormelde vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat volstrekt geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zouden zijn broers ontvoerd zijn vermits (1) verzoekers verklaringen als zou hij naar Jalalabad zijn gegaan voor boodschappen niet kan overtuigen nu hij zich hierbij onnodig zou hebben blootgesteld aan een bijkomend risico, (2) verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip waarop zijn broers verdwenen zouden zijn, (3) verzoekers opeenvolgende verklaringen over het feit of de ontvoerders al dan niet eerder bij zijn moeder zouden zijn langs geweest ook incoherent zijn en (4) de reden waarom zijn broers werden meegenomen evenmin kunnen overtuigen.

Aangaande de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip waarop zijn broers verdwenen zouden zijn, benadrukt hij in het verzoekschrift dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet aan hem werd voorgelezen zodat hij niet in de mogelijkheid werd gesteld om een eventuele materiële vergissing vanwege de tolk te verbeteren. De Raad merkt evenwel op dat uit het administratief dossier blijkt dat het verslag van het interview wel degelijk aan verzoeker werd voorgelezen in het Dari en dat verzoeker het bovendien zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, stuk 19, p. 2). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker bovendien dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen, dat hij alle elementen kon aanhalen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst en dat er geen problemen waren bij het interview (administratief dossier, stuk 6, p. 3). Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker opgeworpen vergissing geenszins steun vindt in het administratief dossier en bijgevolg geen verklaring kan vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog verwijst naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift en waaruit blijkt dat ontvoeringen wel degelijk voorkomen, dient te worden benadrukt dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op verzoekers persoon, noch op zijn broers. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zijn broers daadwerkelijk zouden zijn ontvoerd, dan wel dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïnterviewd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier in gebreke.

Verzoeker benadrukt voorts dat de commissaris-generaal niet aan *“cherry picking”* kan doen en aan de hand van enkele elementen zijn geloofwaardigheid kan ondermijnen. De Raad wijst er in dit verband op dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn periode van tewerkstelling bij KBBS, alsook over zijn etnie hetgeen reeds zijn algemene geloofwaardigheid aantast; (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen rond de eerwaak waarin zijn familie verwickeld zat en (iii) verzoekers tewerkstelling bij KBSS geen reden vormt voor de toekenning van internationale bescherming nu hij zelf verklaart dat hij louter omwille van deze job geen vrees heeft geïnterviewd te worden in Afghanistan en zijn voorgehouden problemen niet geloofwaardig zijn. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.4. De door verzoeker voorgelegde documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

De verschillende stukken aangaande zijn werkzaamheden bij KBSS (verzoekschrift, stuk 3 en administratief dossier, map 'Documenten') tonen hooguit verzoekers tewerkstelling als bewaker bij de firma KBSS aan, die in de bestreden beslissing niet wordt betwist. Wel dient erop gewezen dat verzoeker zelf heeft aangegeven dat hij louter omwille van zijn werk geen vrees heeft geïvoerd te worden in Afghanistan (administratief dossier, stuk 6, p. 20) en dat, gelet op het voorgaande en gezien de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen problemen.

Wat betreft het rapport "*Afghanistan Human Rights and Protection of Civilians in Armed Conflict Special Report on Kunduz Province*" van UNAMA van december 2015 (verzoekschrift, stuk 4), het rapport "*Afghanistan. Protection of civilians in armed conflict*" van UNAMA van 2017 (stuk 5), een uittreksel uit het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*" van april 2016 (stuk 6), het artikel "*Afghanistan conflict: Civilian deaths hit record high, says UN*" van BBC van 15 juli 2018 (stuk 7), het artikel "*Afghanistan blast: Sikhs among 19 dead in Jalalabad suicide attack*" van BBC van 1 juli 2018 (stuk 8) benadrukt de Raad opnieuw dat deze informatie geen afbreuk kan doen aan voormelde vaststellingen. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïvoerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Met betrekking tot de foto's (verzoekschrift, stuk 9) wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat niet kan worden vastgesteld dat deze verzoekers oudere broers en vader zouden afbeelden en het feit dat foto's in algemeen in scène kunnen worden gezet, zij evenmin een bewijs vormen van de voorgehouden feiten nu zij de afgebeelde personen enkel weergeven in een privésfeer en zij niets zeggen over verzoekers vluchtmotieven. Dezelfde bemerking dringt zich op met betrekking tot de foto's die verzoeker ter terechtzitting neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

De foto's van de taskara's van verzoekers broers (rechtsplegingsdossier, stuk 9) zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen. Volledig ten overvloede merkt de Raad evenwel op dat, voor zover het daadwerkelijk de broers van verzoeker zou betreffen, zij hooguit hun identiteit kunnen staven, dewelke *in casu* niet ter discussie staat.

Verzoeker voert verder geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.5. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiäre beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiäre beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit het district Jalalabad, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad.

Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met beryumbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviserd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U verklaart wel dat uw moeder en zus zich op dit moment niet meer in Jalalabad bevinden. Het CGVS is evenwel van oordeel dat dat de redelijkheid van een terugkeer naar uw regio van oorsprong niet in de weg staat. Immers, uit uw verklaringen blijft dat u tot uw 25 jaar in Jalalabad gewoond heeft, daar tot de tweede graad naar school geweest bent en daar ook gewerkt zou hebben als lasser (NPO, p. 4, 14, 15, 16). Hieruit kan afgeleid wordt dat u zeker vertrouwd bent met de regio en daar ook verschillende connecties moet opgebouwd hebben. Dat u daar een netwerk hebt, wordt verder aangetoond door het feit dat u daar vrienden hebt bij wie u de laatste dagen voor uw vertrek in Afghanistan verbleven hebt en ook de vader en broer van uw verloofde die tevens uw nicht was daar verblijven (NPO, p. 7, 8, 13). Bij de DVZ verklaarde u ook nog bij een tante in Jalalabad verbleven te hebben (Verklaring DVZ, vraag 10). Dit doet vermoeden dat uw netwerk daar nog groter is dan u aangeeft. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ontkent u echter ook een tante in Jalalabad te hebben (NPO, p. 6). U stelde daar wel vrienden te hebben en dat uw verklaring bij de DVZ mis begrepen moet zijn door de tolk (NPO, p. 6). Gezien ook daar de tolk letterlijk moet vertalen, en uw verklaringen letterlijk dienen neergeschreven te worden, kan u ook hiermee deze tegenstrijdigheid niet uitklaren. Dat u hierover geen eensluidende verklaringen aflegt, doet bovendien vermoeden dat u uw netwerk in Jalalabad tracht te verbergen. De vader van uw verloofde zou bovendien een respectabele functie bekleed hebben als financieel manager van het directoraat van energie (NPO, p. 13). Bovendien zouden zowel de vrienden bij wie u daar terecht kon en u zelf volgens uw verklaringen over een goede financiële situatie beschikken (NPO, p. 9, 5). Gezien u daar in het verleden reeds werk vond (zie boven), kan aangenomen worden dat u dit ook in de toekomst zou kunnen vinden in Jalalabad, wat u bovendien ook zelf zo verklaart, indien uw familie niet verwikkeld zou zijn in een vete met een andere familie (NPO, p.

9). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een district als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Wat betreft uw bewering dat u niet kan terugkeren naar Jalalabad omdat u uw moeder en uw zus niet alleen kon laten (NPO, p. 9), merkt het CGVS op dat u niet concretiseert wat u hier juist mee bedoelt. U stelt enkel dat u daar niet zou kunnen leven als uw familie daar niet leeft, maar geeft geen concrete redenen op waarom u daar zonder uw familie zou moeten leven. Uw zus en moeder verblijven bovendien al een hele tijd zonder problemen bij uw tante in Sheer Gar (NPO, p. 5- 6), waardoor u ook hiermee niet kan uitklaren om welke reden zij dan problemen zouden hebben als u in Jalalabad zou wonen. Ook omwille van de vijandschap waarin uw familie betrokken is, zou u niet naar Jalalabad kunnen (NPO, p. 9). Gezien, zoals hierboven vermeld, deze vijandschap niet aannemelijk geacht wordt door het CGVS, en zeker de actualiteit van uw vrees daarrond in twijfel getrokken wordt, is dit ook geen afdoende reden om u niet in Jalalabad te kunnen vestigen. U verklaart bovendien zelf dat u wel in Jalalabad zou kunnen verblijven, mocht die vijandschap er niet zijn (NPO, p. 9). Daarnaast stelt u nog dat u uw familie in Jalalabad niet zou kunnen vertrouwen, maar kan u geenszins concretiseren om welke reden u hiervan uitgaat (NPO, p. 14).” Er dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal het rapport “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update” van mei 2018 (p. 1-24 en 111-118) en het rapport “EASO Country Guidance note: Afghanistan” van juni 2018 (p. 71-77 en 87) (rechtsplegingsdossier, stuk 7) bijbrengt, waarin deze informatie genoegzaam wordt bevestigd.

Met het louter betwisten van dit besluit, het bekritiseren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het citeren uit rapporten (verzoekschrift, stukken 4-8), het poneren van een vrees voor zijn leven en het aanhalen van cijfermateriaal aangaande de slachtoffers in Jalalabad en in Afghanistan in het algemeen, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund.

Waar verzoeker nog betoogt: “Hij [de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen] stelt dat asielzoekers uit een aantal Afghaanse gebieden omwille van deze reden erkend worden. Hij stelt niet in welke gebieden precies. Verzoeker gaat ervan uit dat Jalalabad een van deze regio's is”, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waaruit duidelijk blijkt dat de veiligheidssituatie van Jalalabad werd geanalyseerd en dat hieruit blijkt dat er geen gewag gemaakt kan worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten in Jalalabad. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker, onder verwijzing naar “UNHCR Guidelines” van 19 april 2016, hekelt dat de commissaris-generaal slechts zeer selectief rekening heeft gehouden met zijn profiel nu hij geen familie meer heeft in Jalalabad, blijft hij volharden in zijn verklaringen, waarbij hij volledig voorbijgaat aan de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat het enkele feit dat zijn moeder en zus niet meer in Jalalabad zouden wonen, niet aan de redelijkheid van verzoekers terugkeer naar zijn regio van herkomst in de weg staat nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij er 25 jaar gewoond heeft, hij er tot de tweede graad naar school is geweest, hij er gewerkt heeft als lasser en niets eraan in de weg staat dat hij opnieuw werk zou vinden, dat hij zelf aangeeft dat zowel de vrienden waarbij hij terecht kon als hijzelf over een goede financiële situatie beschikken, dat hij vertrouwd is met de regio en ook verschillende connecties heeft opgebouwd in Jalalabad.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER